

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Confessionale, || In Qvo || Vniversa || Materia De ||
Confessione Pec-||catorvm Apvd Catholicos || vsitata per
Quæstiones explicatur**

Eisengrein, Martin

Ingolstadii, 1577

VD16 E 795

XLVI. Vtrùm is infirmus, qui quidem aliqua contritionis signa in genere edit; veruntamen nec voce, nec nutu in particulari aliquod peccatu[m] exprimere potest, sit absoluendus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30362

Sacramentum fieret contritus; nec tamen illicò subueniri illi oportet per Eucharistiam, & cùm ius habeat ad Absolutionem, quam denegare, ingens foret sacrilegium cum iniuria coniunctum; eo præsertim articulo, quo, in re dubia in eam partem inclinandum est, vt Ecclesiasticis subsidiis exeunti ab hac vita succurratur.

Estne is infirmus, qui quidem aliqua contritionis signa in genere edit; Veruntamen nec voce, nec nutu in particulari aliquod peccatum exprimere potest, absoluendus?

Quæstio XLVI.

INFIRMVS, qui aliqua contritionis signa præsentē vel absente Sacerdote dederit, Sacramentali ritu ab omnibus peccatis absoluendus est. Id quod probatur iis, quæ sequuntur vrgentibus ac firmis argumentis.

Respōsio.

PRINCIPIO, hanc sententiam confirmat Canon Cōcilij Carthaginensis quarti, vbi sic definitur: Is qui in infirmitate pœnitentiam petit, si casu, dum ad eum Sacerdos inuitatus venit, oppressus infirmitate obmutuerit; dent testimonium, qui eum audierunt, & accipiat Pœnitentiam. Et si continuò credatur moriturus, reconcilietur & infundatur ori eius Eucharistia.

Con. Cartha. 4. 26. q. 6. capit. Is qui.

R V R S V S, hunc in modum statuitur:

G 7

Si per

Caput III. De Qualitate

De Confe- Si per se respondere non possunt, cum vo-
cra: dist. 4. luntas eorum suum testimonium dixerit,
Ca. ægro- baptizentur; similiter & de pœnitentibus
tantes. agendum est.

Concil. A- P R Æ T E R E A, Concilium Araufica-
rauf. c. 12. num statuit: Subitò obmutescens, inquit,
& Baptismum & Pœnitentiam accipere po-
test; si voluntatis præteritæ testimonium
habeat.

27. q. 7. ca. Si quis dicat, hos Canones intelligendos
Ab infir- esse de publica Pœnitentia, non etiam de Sa-
mis. cramentali; huic occurrendum est, nequa-
quam accipi debere de Pœnitentia publica,
cum expressè cautum sit, ne cuiquâ in hora
mortis, Pœnitentię qualitas imponatur. Cum
ergo hi Canones iubeant imponi Pœniten-
tiam; mentionem quoque faciant manuum
impositionis, atque ad eò infirmos Eucharis-
tię participes esse velit; clarissimè constat,
non de publica illa Pœnitentia, sed Sacra-
mentali intelligendos esse.

Neque magnopere militat contra hanc
sententiam, quòd eiusmodi infirmus nullam
iudicio Sacerdotis materiam subiiciat: Nam
per hoc ipsum quòd nonnulla contritionis
promat signa, Sacerdotemque expetierit,
satis superque materiæ est Sacerdoti ad iu-
dicandum de pœnitente.

Si hominis obliuiosi Confessio rata tum
in Ecclesia, tum etiam coram DEO habetur,
licet post

licet post diligentem conscientiae discussione-
nem, memoriam ipsius fugerit peccatum;
quidni & infirmi Confessio censebitur legi-
tima, cum per naturae vires supra modum
affectas steterit, quò minus singulare ali-
quod peccatum in Sacerdotis notitiam po-
tuerit traducere.

Cæterùm tria sunt duntaxat propter que
requiritur in Sacerdote singulorum pecca-
torum cognitio: PRIMVM est, vt de vo-
luntate poenitentis; num Sacramenti parti-
ceps esse velit, constet. SECVNDVM est,
vt possit pro diuersa criminum ratione sa-
lutarem iniungere satisfactionem: TER-
TIVM, vt contra reciduum efficax adhi-
beat remedium. Posterioribus duobus lo-
cus non est in agonizantibus cum morte, &
de voluntate poenitentis per edita signa sa-
tis constat. Nihil ergo obstat quò minus Sa-
cramenti Absolutione DEO & Ecclesiae re-
conciliari possit.

Sacerdos itaque ad infirmum accersitus,
primùm omnium, si fieri potest, audiat eius
aliquod peccatum in particulari. Quòd si
ita inualuerit infirmitas, vt voce destitutus
sit; studiosè obseruet signa; an aliquod præ-
se ferant Confessionis desiderium, & tunc
ne dubitet absoluerè. Si verò neque loqui
neq; nutu, aut signo quoquam manifestare
valet, Confessarius astantium quærat testi-
monium

88 *Caput III. De Qualitate*

monium de aliquibus contritionis signis, quæ si adfuerint, absque scrupulo potest absolui.

Porro si quis subito in phrenesin incidat, aut apoplexiam, alioue morbo corripiatur, quo totum corpus & mens stupeat, & nulla poenitentiae dederit signa; huic impendenda non est Sacramentalis Absolutio: Sacramentum tamen extremæ Vnctionis poterit ei conferri.

Quaestio
XLVII.

Quomodo Confessio debet esse secreta?

Responsio. **C**ONfessio peccatorum, publica quidem esse potest; plurimum tamen ad conseruationem eius in Ecclesia facit, vt sit secreta. Id quod hac ratione probatur: Legem naturæ lex gratiæ non destruit, sed perficit; lex autem naturæ docet & admonet, ne occulta verendaque crimina in publicum, nisi via iuris ad eorum vindictam proferantur. Lex autem gratiæ Diuinæ iubet omnia peccata, etiam occulta cōfiteri. Ergo inde colligitur, Confessionem debere esse secretam; alioqui renuente natura, aut homines confiteri nolent; aut non nisi violentissimè possent ad Confessionem adduci; cum tamen Diuina prouidentia iuxta cuiusque naturam & ingenium suauiter omnia disposuerit.

Igitur cum hæretici nos interrogando perurgent,